

institutionsbehovet med ca. 10.000 pladser i løbet af 1995.

Det vil sige, at den udbygning, der har fundet sted i 1995, alene har dækket en demografisk stigning, men ikke efterspørgslen som følge af forringelsen af orlovsordningerne og ikke den stigende efterspørgsel, der følger af, at flere er i arbejde og i aktivering.

Det er i øvrigt forunderligt, at man ikke er villig til at anerkende den enkle sammenhæng, at flere i arbejde betyder en større efterspørgsel efter daginstitutionspladser. Det er ellers en indlysende sammenhæng. Det er lige så indlysende, som at man ikke kan vælge kun at ville have de flere penge på grund af opsvinget, men også er nødt til at betale daginstitutionregningen.

Jeg citerede i min motivering i starten finansministerens mobilitetsrapport. Rapportens konklusion er gengivet i Dansk Arbejdsgiverforenings småskrift »Agenda« under overskriften »Børnefamilierne stavnsbindes« – i øvrigt med illustreret danmarkskort med indtegnede hvide og sorte kommuner. Egentlig er det en fantastisk historie. I en sommer og i et efterår, hvor der stort set er indført fri jagt på de arbejdsløse, har der så godt som ingen interesse været for det fundamentale problem, at børnefamilier ikke flytter, og at der opstår flaskehalse, hvis man ikke løser det fundamentale problem, at forældrene skal have deres børn passet.

Jeg skal blot for balancens skyld også nævne, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd er nået frem til samme konklusion i en rapport i foråret, nemlig at ventelisterne var den største mobilitetshæmmende faktor på arbejdsmarkedet. Vi står altså i den absurde situation, at mennesker, der i dag er på en overførselsindkomst, ikke kan komme væk fra den på grund af ventelisterne.

Hvis nu man i modsætning til socialministerens redegørelse ikke vil stille sig tilfreds med lyrikken og hensigtserklæringerne, der som sagt ikke hjælper børnefamilierne, må man også ville midlerne til at sikre børnene plads. Jeg forstod på socialministeren, at regeringen ikke er villig til at tage noget skridt, der sikrer en pladsgaranti. Det, SF foreslår, er, at vi ændrer bistandsloven, så forældrene får et egentligt retskrav på en daginstitutionsplads og kommunerne en pligt til at imødekomme efterspørgslen efter daginstitutionspladser.

Jeg skal foregribe den eventuelle senere diskussion om, hvorvidt det er et indgreb i det kommunale selvstyre. Svaret er, at det begræn-

ser det kommunale selvstyre i samme omfang som pligten til at undervise børn, der melder sig som skolesøgende. Opfattes det bredt som et indgreb i det kommunale selvstyre? Det er i hvert fald lang tid siden, jeg har hørt protester over det.

Jeg synes også, at det er underligt og bagvendt at diskutere det kommunale selvstyre som retten til at lade børn stå på venteliste i årevis. Jeg er meget mere optaget af noget af det, jeg tror Socialdemokraternes tidligere formand, Svend Auken, var optaget af, nemlig borgernes rettigheder i vores system, forældrenes ret til at få opfyldt de behov, der er påtrængende for dem, og i øvrigt de ældres retskrav på også at få løst de problemer, de står med; selvfølgelig knyttet sammen med det kommunale selvstyre.

Vi ønsker desuden i SF, at virkeliggørelsen af pladsgarantien skal ske uden forringelser af standarden og ved at vægte børns muligheder for udvikling, velfærd og trivsel. Derfor ønsker vi, at der også skal følge penge med. Vi ønsker ikke en forringet pladsgaranti ved, at der stadig proppes flere børn ind i daginstitutionerne, og derfor ønsker vi, at regeringen optager forhandlinger med kommunerne om den nødvendige økonomi.

Jeg skal slutte af med at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til at leve op til løftet om en pasningsgaranti ved at ændre bistandslovens § 69, 70 og 95, så forældrene får en ret til en daginstitutionsplads og kommunerne en pligt til at imødekomme efterspørgslen på daginstitutionsområdet, og at optage forhandlinger med kommunerne, der sikrer dem økonomisk mulighed for at virkeliggøre pasningsgarantien uden forringelser af standarden og ved at vægte børns mulighed for udvikling, velfærd og trivsel.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 1).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.